

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: A. Y., nar. X, státní příslušnost T. r.
zastoupen Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou
sídlem Milady Horákové 13, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2022, č. j. OAM-599/ZA-ZA11-ZA16-2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Příběh žalobce dle žalovaného nesvědčí o tom, že by žalobce byl v zemi původu pronásledován nebo mu hrozilo pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu či vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu. Uvádí, že přicestoval do ČR se svým bratrem a je kurdského etnika. Důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu je, že byl přinucen po základní vojenské službě nastoupit do služebního poměru k armádě Turecké republiky. Sloužil jako pohraniční stráž. Poté, co nebyla přijata jeho žádost o přeložení, podal výpověď, která nebyla přijata. Poté následovaly výzvy k návratu, telefonáty, návštěva 6 mužů se zbraněmi a obušky, kteří se ho snažili přesvědčit k návratu a po odmítnutí jej bili.
3. V jednotlivých námitkách uvedl následující. Za první žalovaný nevyvrátil azylový příběh žalobce, resp. jeho věrohodnost, nevyslechl bratra žalobce a neprovedl žádný důkaz, který by vyvrátil pravdivost azylového příběhu. Za druhé namítl, že jeho služební poměr k turecké armádě představoval výkon nucené práce, neboť ke vstupu do služebního poměru byl donucen pod pohrůžkou vězení. Za třetí tvrdil, že žalovaný nijak blíže nezkoumal důvody, pro které se žalobce neobrátil po násilném incidentu na bezpečnostní složky, ale pouze se spokojil s jeho vysvětlením, že to nemělo význam, neboť by byl předán armádě. V té souvislosti brojil i proti tomu, že žalovaný nezkoumal, jak by s žalobcem naložila armáda, pokud by se vrátil. V posledním brojil proti nedostatečným zjištěním ohledně současné rétoriky prezidenta Turecka a možnosti turecké ozbrojené invaze do Sýrie a Iráku, v jejímž důsledku by musel bojovat na straně Turecka proti Kurdům.
4. Podle žalobce žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a věrohodnost azylového příběhu žalobce nijak nevyvrátil.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný odkázal na to, že pro své rozhodnutí vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem a shromáždil adekvátní a aktuální informace o zemi původu. Samotný žalobce se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit nechtěl, další podklady pro rozhodnutí nenavrhnul a ani nechtěl uvést žádné další skutečnosti nebo informace pro posouzení věci. Žalobce během správního řízení nesdělil nic, z čeho by plynulo, že ve vlasti vyvíjel politické aktivity, a sám uvedl, že nikdy politicky aktivní nebyl. Dle své výpovědi byl žalobce vybízen k nástupu do armády, poté se rozhodl odcestovat do Istanbulu, kde pracoval s bratrem v kavárně, a je přesvědčen, že v armádě by byl přidělen na stejné místo jako bratr. Informace o práci u armády má od bratra. Podle žalovaného se všechna tvrzení žalobce zakládají na domněnkách. Každý občan Turecka má vojenskou povinnost, nicméně žalobce před odchodem z Turecka nebyl vyzván k nástupu do armády ani nebyl vystaven závažnému negativnímu jednání kvůli neochotě pracovat u armády. Tomuto jednání se vyhnul odstěhováním. Žalovaný proto neshledává žádné okolnosti, které by měly negativní vliv na každodenní život žalobce dosahující úrovně pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný navrhuje, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná. Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
7. Žaloba není důvodná.
8. Žalobce v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je Kurd, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani skupiny a není politicky aktivní. Do Evropy přicestoval bez cestovního dokladu a víza. Ve svém azylovém příběhu uvedl, že je vysokoškolák a od roku 2020 pracoval pro armádu, kam nastoupil na základní vojenskou službu v květnu 2020 a po jejím absolvování byl donucen nastoupit do armády jako placený voják. Donucení spočívalo ve slovním nátlaku a hrozbě vězení ze strany bezpečnostní policie. Smlouvu podepsal na půl roku s tím, že věděl, že po roce může dát výpověď. Kopii smlouvy nedostal a smlouva byla prodloužena na základě verbální domluvy. Sloužil na hranici se Sýrií, zabezpečoval hraniční přechody proti nelegálnímu přecházení, zabýval se papírováním, měl pod sebou další vojáky. Z armády chtěl odejít proto, že nechtěl sloužit na hranici a nevyhověli mu v žádosti o převelení na západ Turecka. Podal písemnou výpověď veliteli praporu, pak nastoupil na dovolenou a poté, co mu došlo oznámení o neschválení výpovědi bez uvedení důvodu se do služby nevrátil. Následně ho navštívili civilně oblečení muži v maskách, kteří ho přemlouvali, ať se vrátí a následně po negativní odpovědi ho zbili. Do nemocnice nešel, vyhrožovali, že pokud se nevrátí, dostanou ho do vězení nebo budou chodit každý den, vyhrožovali mu zbraní u hlavy. Policii nevyhledal, neboť by ho zadrželi a odvedli zpět do armády. Obviněn z ničeho nebyl. Po tomto incidentu utekl do Istanbulu, policie ho hledala doma opakovaně. Následně se vrátil domů a s bratrem odjeli do Istanbulu, kde pracovali v kavárně a následně vycestovali v kamionu do Evropy. Do Turecka se vrátit nechce, domnívá se, že by byl zatčen, myslí si, že je na něj vydán zatykač.
9. Krajský soud předeseílá, že žadatele o mezinárodní ochranu stíhá břemeno tvrzení. Je především na něm, aby v rámci pohovoru věrohodně tvrdil a v rámci svých možností prokázal skutečnosti, které mohou mít relevanci z hlediska některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný mu k tomu zejména musí vytvořit prostor vhodně kladenými otázkami během pohovoru. Pokud žadatel o mezinárodní ochranu uvádí relevantní skutečnosti, je pak na žalovaném, aby si shromáždil dostatečné množství aktuálních a přesných informací o zemi původu žadatele a jeho tvrzení s těmito informacemi konfrontoval při posuzování, zda dotyčnému v zemi původu hrozí pronásledování nebo vážná újma.
10. Žalobce v nynější věci v průběhu řízení o žádosti vůbec nezmínil, že by se ve vlasti obával problémů souvisejících s kurdským původem. Ve svém azylovém příběhu se nijak nezmínil o tom, že by jeho služba v armádě byla vynucována s ohledem na jeho kurdský původ, nebo že by byl v armádě s ohledem na kurdský původ jakkoliv diskriminován nebo pronásledován. Ohledně své služby v armádě taktéž (na rozdíl od svého bratra, o jehož azylové žádosti vede zdejší soud řízení pod sp. zn. 22 Az 4/2023) nepoukazoval na jakékoli problémy, které by mu vznikly s ohledem na jeho kurdský původ. Tyto skutečnosti počal tvrdit teprve v podané žalobě. Dokonce ke své službě v armádě sdělil, že býval často přítomen na policejní stanici a zabýval se tam papírováním, jinými slovy v rámci azylového příběhu netvrdil ani to, že by byl nasazen v aktivní bojové zóně nebo při jakýchkoli bojových úkolech proti kurdskému obyvatelstvu, nebo že by snad byl nucen takové úkoly vykonávat. Jediným důvodem jeho azylového příběhu je jeho neochota od počátku sloužit v armádě, jeho rozhodnutí nadále nepokračovat ve službě v armádě, útoky v souvislosti s

opuštěním armády a obava z trestu, který by následoval po návratu do vlasti, s ohledem na opuštění vojenské služby.

11. Úkolem žalovaného bylo především opatřit takové informace o zemi původu, z nichž bude možné posoudit, zda osobám, které jsou kurdské národnosti, hrozí v současné době v Turecku pronásledování nebo vážná újma, a informace, z nichž bude patrné, jaký trest hrozí žalobci za případnou dezerci. Této povinnosti žalovaný dle krajského soudu dostál.
12. Žalovaný krom azylového příběhu žalobce vycházel z informací o zemi původu, a to konkrétně z profilu země: Turecko (OBSE, 14. 2. 2022), z informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska „Turecko: základní vojenská služba“ z července 2019, z informace OAMP z 8. 7. 2022 k bezpečnostní, politické situaci v Turecku a konečně z přehledu údajů o zemi (Turecko) za rok 2020 Mezinárodní organizace pro migraci a konečně novinový článek z lidovky.cz o ekonomické situaci Turecka ze dne 3. 8. 2022
13. Ve vztahu k neudělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu je podstatné, že žalobce ve vlasti nebyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Citované ustanovení na žalobce v žádném případě nedopadá, neboť dle svého azylového příběhu není a nebyl nikdy politicky aktivní.
14. V případě žalobce je proto otázkou, za splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, dle kterého se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
15. Odmítání výkonu vojenské služby (ať již povinné nebo profesionální) může mít v určitých případech relevanci pro udělení azylu. Podle čl. 9 odst. 2 písm. e) kvalifikační směrnice lze za pronásledování považovat jednání spočívající v trestním stíhání nebo trestu za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice. Mezi ně patří páčání válečných zločinů, zločinů proti lidskosti nebo činů, které odporují zásadám a cílům OSN, jež uvádí preambule a články 1 a 2 Charty OSN [viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie („Soudní dvůr“) ze dne 26. 2. 2015, ve věci C-472/13, *Shepherd*]. Kromě toho lze podle čl. 9 odst. 2 písm. b) a c) kvalifikační směrnice za pronásledování obecně považovat také právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, a také nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání.
16. Odmítání pokračovat v práci pro armádu by tedy mohlo být z pohledu § 12 písm. b) zákona o azylu relevantní, pokud by výkon vojenské služby zahrnoval páčání zločinu proti lidskosti nebo válečných zločinů anebo pokud by mu hrozil nepřiměřený trest. Zároveň ale musí být splněna podmínka existence příčinné souvislosti mezi důvody pronásledování a akty pronásledování.
17. Žalobce přitom netvrdil, že by jeho neochota nadále působit v armádě souvisela s obavou z páčání zločinů proti lidskosti nebo válečných zločinů. Je proto rozhodující, zda jednání armády vůči žalobci bylo z důvodu jeho kurdské národnosti a zda žalobci může s přiměřenou pravděpodobností v budoucnosti hrozit pronásledování z téhož důvodu, případně zda by žalobci hrozil v souvislosti s jeho dezercí nepřiměřený trest z důvodu jeho kurdské

národnosti po návratu do vlasti. I když žalobou napadené rozhodnutí nelze považovat za ideální ani po stránce přezkoumatelnosti, tak ani po stránce věcné, lze s ohledem na formulaci žalobních bodů dospět k závěru, že se žalovaný podstatnými otázkami v napadeném rozhodnutí alespoň v minimálním nutném rozsahu zabýval a dospěl k závěru, že žalobci pronásledování nehrozí. A krajský soud s tímto hodnocením souhlasí.

18. Správní soudy setrvale zastávají názor, že z informací o Turecku, s kterými žalovaný pracuje, plyne, že samotná kurdská etnicita bez dalšího není důvodem pro udělení azylu. Nelze totiž tvrdit, že by každý Kurd čelil po návratu do Turecka pronásledování (shodně viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019 č. j. 2 Azs 75/2019–46, ze dne 8. 4. 2021 č. j. 1 Azs 13/2021–25, ze dne 3. 3. 2022 č. j. 9 Azs 228/2021–26, nebo ze dne 14. 6. 2022, č. j. 6 Azs 118/2022–20).
19. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dlouhodobě uznává, že Kurdové v Turecku čelí nesnázím. Ty ale bez dalšího nedosahují intenzity pronásledování podle § 12 nebo vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Naopak azylově významné jsou typicky až obavy (např. z pronásledování) politicky aktivních členů kurdské menšiny či účastníků pokusu o převrat z roku 2016 (srov. usnesení ze dne 14. 12. 2022, č. j. 2 Azs 48/2022 – 35, bod 12, a judikaturu tam citovanou, případně usnesení ze dne 16. 2. 2023, č. j. 7 Azs 314/2022 – 33; k problémům politicky aktivních Kurdů např. rozsudek ze dne 27. 10. 2020, č. j. 10 Azs 235/2020 – 35, body 13–14, či ze dne 26. 2. 2020, č. j. 10 Azs 278/2019 – 57, body 36 – 38).
20. Jak již soud výše uvedl, politicky aktivní žalobce nebyl. Jeho obavy tak skutečně pramení pouze a jedině ze souvislostí jeho služby v armádě. Soud se musí ztotožnit se žalovaným v tom, že žalobce předložil dvě částečně odlišné verze příběhu své služby v profesionální armádě. Zatímco na jedné straně tvrdí, že byl ke službě v armádě donucen a že z ní chtěl odejít fakticky při první možné příležitosti, tak na druhé straně tvrdí, že výpověď z armády (kterou chtěl údajně od začátku podat po uplynutí jednoho roku služby) se rozhodl podat až poté, co nebylo vyhověno jeho žádosti o přeložení na západ Turecka. Stejně jako žalovaný, i soud považuje tyto skutečnosti za rozporné.
21. S vědomím toho, že je to právě žalobce, který by, pokud to je možné, měl svůj azylový příběh v rámci možností podepřít důkazy, soud shledává, že žalobce opírající svůj příběh o výpověď z armády mohl minimálně poskytnout kopii výpovědi, která nutně musela být v jeho moci, neboť to byl on, kdo ji podával, a písemné oznámení o jejím zamítnutí, které mu bylo doručeno a k jehož předložení byl vyzván, vč. poskytnutí lhůty (na kterou ale již nijak nereagoval).
22. Soud nijak nepomíjí exces, který následoval po opuštění jednotky v podobně fyzického napadení žalobce, ani verbální nabádání k návratu nebo kontroly od policie v místě bydliště žalobce, nicméně uvedený exces spočívající ve fyzickém napadení je zjevně ojedinělý a zároveň je evidentní, že pokud z pohledu turecké armády žalobce porušil kontrakt profesionálního vojáka, je ze strany turecké armády považován za dezertéra.
23. Tato skutečnost nicméně nebyla ze strany žalobce provázána s žádným z azylově relevantních důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy ani s možností pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě. V podání žalobce se jednalo čistě o jeho osobní vztah k armádě Turecka, resp. z jeho vlastního podání nevyplývá, že by jeho snaha

o ukončení služebního poměru vyplývala z obav spojených s jeho rasou, náboženstvím, národností, příslušností k sociální skupině nebo zastáváním určitých politických názorů.

24. S ohledem na shora uvedené přistoupil soud k vypořádání žalobních námitek.
25. Pokud žalobce tvrdí, že žalovaný nevyvrátil azylový příběh žalobce, resp. jeho věrohodnost, nevyslechl bratra žalobce a neprovedl žádný důkaz, který by vyvrátil pravdivost azylového příběhu, tak k tomu soud uvádí, že žalovaný skutečně nijak nezpochybňoval příběh žalobce, s výjimkou toho, že poukázal na vnitřní rozpory ve výpovědi žalobce ohledně ukončení jeho služebního poměru. Soud v tomto tedy nevidí důvod, pro který by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno.
26. Dále žalobce uvádí, že jeho služební poměr k turecké armádě představoval výkon nucené práce, neboť ke vstupu do služebního poměru byl donucen pod pohrůžkou vězení. Za nucenou (či povinnou) práci je přitom považována „každá práce nebo služba, která se na kterékoli osobě vymáhá pod pohrůžkou jakéhokoli trestu a ke které se řečená osoba nenabídla dobrovolně“; viz čl. 2 odst. 1 Úmluvy mezinárodní organizace práce č. 29, tj. Úmluvy o nucené nebo povinné práci (č. 506/1990 Sb.). Ze samotného azylového příběhu žalobce vyplývá, že byl na něj činěn nátlak, aby vstoupil do profesionální armády. To soud ani žalovaný nijak nepopírají. Sám žalobce ale uvedl, že nakonec do armády vstoupil s vyhlídkou na ukončení služebního poměru v zákonné lhůtě výpovědi a sám dokonce tuto výpověď podal až poté, co nebylo vyhověno jeho návrhu na přeložení na západ Turecka. K tomu, aby žalobce sloužil ve služebním poměru muselo dojít k uzavření smlouvy jako dvoustranného aktu. Ze shromážděných materiálů vyplývá, že v Turecku neexistuje povinnost nastoupit do profesionální armády po vykonání základní vojenské služby. Žalobce mohl na vzniklou situaci reagovat vnitřním přesídlením tak, jak nakonec učinil. Systematické nedostatky spočívající v nuceném výkonu vojenské služby v profesionální armádě z materiálů shromážděných žalovaným nevyplývají.
27. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne ze dne 12. 4. 2021, čj. 5 Azs 317/2020-28, „*Ne každá oběť obchodování s lidmi, resp. oběť nucených prací má však nárok na mezinárodní ochranu. Ta může být udělena pouze tomu, kdo splňuje definici uprchlíka ve smyslu Ženevské úmluvy.*“ Z citovaného rozsudku plyne, že podstatné v této souvislosti je, zda v daném státě nucené práce představují běžnou praxi či postup tamějších orgánů veřejné moci, která může zakládat odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání politických názorů, jestliže žadateli o mezinárodní ochranu původci pronásledování v důsledku odmítání této praxe určité politické přesvědčení připisují. A dále zda osoby, po kterých jsou nucené práce vyžadovány, mohou tvořit sociální skupinu, jsou-li charakterizovány společným znakem, který je u všech členů této skupiny objektivně přítomen a který je odlišný od rizika pronásledování.
28. V případě žalobce má soud shromážděnými materiály, zejm. Informací Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska „Turecko: Základní vojenská služba“ z července 2019 za prokázané, že postup, na který odkazuje žalobce, tj. výhružka trestním stíháním, pokud nevstoupí do profesionální armády, nepředstavuje běžnou praxi tureckých ozbrojených sil. Na žalobce se tudíž podle názoru zdejšího soudu nedá hledět jako na oběť nucených prací, které by představovaly důvod pro přiznání mezinárodní ochrany.
29. K námitce žalobce, že žalovaný nijak blíže nezkoumal důvody, pro které se žalobce neobrátil po násilném incidentu na bezpečnostní složky, ale pouze se spokojil s jeho vysvětlením, že

to nemělo význam, neboť by byl předán armádě, soud uvádí, že to naopak podporuje závěr, že žalovaný azylový příběh žalobce akceptoval, byť ho neshledal důvodem pro přiznání mezinárodní ochrany. Žalobce sám v žalobě připouští, že s ohledem na neakceptování jeho výpovědi je nadále ve služebním poměru k turecké armádě. V takovém případě se jeví značně logické, že by byl předán jako osoba vyhýbající se vojenské službě orgány veřejné moci armádě. Soud nerozumí tomu, v čem by měl žalovaný zkoumat blíže důvody nekontaktování bezpečnostních složek.

30. Pokud žalovaný odkazoval na to, že mohl žalobce své problémy řešit prostřednictvím vnitřních mechanismů Turecka, jedná se o jinou otázku. Útok civilních osob mohl jednoznačně žalobce nahlásit policii (jakkoliv soud rozumí jeho obavám) a spor o výpověď ze služebního poměru taktéž mohl projednat před příslušnými institucemi Turecka, pokud tvrdí, že na její podání měl nárok.
31. Stejně tak není ani pravda to, že by žalovaný nezkoumal, jak by s žalobcem naložila armáda, pokud by se vrátil. Z uvedené zprávy o základní vojenské službě Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska plyne, že žalobci hrozí trest za dezerci do ciziny v délce odnětí svobody od tří do pěti let. Z uvedené zprávy plyne, že se jedná o tresty jak pro brance, tak i pro vojáky z povolání. Soud nepovažuje takový trest za nijak přesahující obvyklé mantinely. Např. český trestní zákoník (zákon č. 40/2009 Sb.) trestný čin zběhnutí v § 386 odst. 1 upravuje následovně: *„Kdo se svémocně vzdaluje v úmyslu vyhnout se vojenské službě, bude potrestán odnětím svobody na jeden rok až šest let.“* Za této situace ani hrozící trest nepředstavuje důvod pro přiznání mezinárodní ochrany. Skutečnost, že žalobce je Kurd, na tom nic nemění. Primárním důvodem uložení trestu by byla dezerce, nikoliv příslušnost žalobce ke kurdské menšině.
32. V posledním bodu žalobce obsáhle (oproti stručnosti ostatních žalobních bodů) brojí proti současné rétorice prezidenta Turecka. Různé formy zásahů Turecka na severu Sýrie a v Iráku proti kurdským milicím se datují od konfliktu v Sýrii a hrozba invaze byla zmiňována ve veřejném prostoru od konce loňského roku. Výroky prezidenta Turecka ve veřejném prostoru z listopadu roku 2022 se nicméně neukázaly jako pravdivé a o reálnosti a aktuálnosti invaze nic nesvědčí. Přesto je soud přesvědčen, že s ohledem na příběh žalobce a skutečnost, že žalobce je stále ještě ve služebním poměru k turecké armádě, nejsou naplněny předpoklady podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Žalobce je toho času vojákem Turecka a jeho kroky směřují pouze k tomu, aby se vyhnul vojenské službě, aniž by své problémy se službou řešil prostřednictvím mechanismů Turecka. Pouze na okraj k tomu soud dodává, že žalobce sloužil v ozbrojených silách Turecka od května 2020, tj. v období, kdy již proběhly, resp. probíhaly operace Turecka na území Sýrie, tudíž se nejedná o skutečnost, která by v pohraničí Turecka představovala cokoli nového. Zároveň i z vojenské služby žalobce plyne, že nebyl nasazen v oblastech konfliktu, resp. v rámci přímých bojových střetů.
33. Ve vztahu k humanitárnímu azylu nebo doplňkové ochraně žalobce ve správním řízení žádné relevantní tvrzení nevznesl. Neuváděl nic, z čeho by bylo možné dovodit, že by mu hrozil trest smrti nebo mučení či špatné zacházení nebo trest. Stejně tak netvrdil, že by mu hrozila vážná újma v souvislosti s ozbrojeným konfliktem nebo porušením mezinárodních závazků ČR. Nic takového netvrdí ani v žalobě.

V. Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 28. dubna 2023

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce